

Itámár Jáoz-Keszt

Szobor a város előtt

*Egyszer, csak egyszer látták az éjszakában
azt a bronz szarvast, ahogy a város határán megáll,
ahogy átlebeg az utcákon, lenn jár a Körös partján,
s a halottnak bűt vízre rámered.*

Honnan jött, hová megy, nem tudja földi ember.

*Hiszen eltűntek, régen eltűntek
a szarvasok s az őzbakok írmagostul
erről a vidékről,
belepte őket a bomló fekete sár.
És akkor egyszer, mégis, az éjszakában
meglátták az álmatlanok, ahogy elindul a bronz szobor,
elindul a kusza agancsú szarvas,
átugrik a folyón, és jön, egyre közelebb,
és a hold növekvő lámpást tart a szarván.*

*És valaki azt mondja lenn, a sűrű ködben:
„Mit keres a folyóparton ez az eltévedt szarvas?”
És valaki ráfelel lenn, a sűrű ködben:
„Nem szarvas az, aki erre tévedt, hanem egy bolygó zsidó.”*

*És igen, egy visszatévedő zsidó arcképét viszi a víz,
vagy mégis egy óriás agancsú szarvasét,
akinek árnyát a rémület oldja el a mélység
peremén, aztán végképp magába nyeli a folyó.*

*De az éjszaka virrasztói még most is látják
azt a hatalmas szobrot a város előtt.
Talán egy vággyal megvert szarvas áll ott,
talán a bolygó zsidó.
És aki virraszt az éjszakában, hallja még a távoli sűrűt
az öreg zsidó temetőből, lenn, a folyóparton,
ahol dédapám távoli léptei visszhangzanak
a behavazott Kárpátokból, egyre közelebből,
szétkongják a csendet a város kibalt utcáin,
még magába nem nyeli őket is a régi utcazaj,
a csizmacsattogás egy halottas éj előtt.*